

UZASADNIENIE

Powódka (...) S.A. w Ł. w pozwie z dnia 13 lutego 2017r. (data wpływu) wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) Hotel- Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Z. kwoty 240.322,96 zł wraz z dalszymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia wytoczenia powództwa tj. od 10 lutego 2017 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, w tym także opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Powódka uzasadniając żądanie pozwu podała, że nabyła przedmiotową wierzytelność przysługująca pierwotnie (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K. wobec (...) Hotel- Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Z. podstawie umowy cesji (art. 509 k.c.)- (pozew k. 3-6 akt).

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) Hotel- Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Z. wniosła o oddalenie powództwa z uwagi na niezasadność wytoczonych roszczeń i zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów niniejszego postępowania (odpowiedź na pozew k. 65-66 akt).

Pozwana przyznała, że nawiązała współpracę z przedsiębiorstwem (...) Sp. z o. o. w K., na mocy której w/w spółka miała dostarczyć pozwanej zamówiony towar. Z uwagi na przedmiot zamówienia (...) Sp. z o. o. wystawił na rzecz pozwanej dwie faktury VAT o nr (...), które w sumie opiewały na kwotę 237.336,13 zł. Jednakże z uwagi na wadliwość dostarczonych towarów objętych przedmiotowymi fakturami pozwana wystosowała reklamację do spółki, która w całości została uwzględniona. Strony postanowiły zawrzeć porozumienie, w którym dobrowolnie zrzekły się wzajemnych roszczeń między sobą. Pozwana zwróciła w całości otrzymany towar, który został przyjęty bez zastrzeżeń przez (...) Sp. z o. o., a spółka wystawiła faktury korygujące opiewające na wartość zwróconego przedmiotu zamówienia. Tym samym wierzytelność jaka przysługiwała (...) Sp. z o. o. względem pozwanej została w całości zaspokojona.

Jako dowody pozwana dołączyła: fakturę korygującą nr 1/12/16.FK z dnia 31.12.2016; fakturę korygującą nr 2/12/16.FK z dnia 31.12.2016; fakturę korygującą nr 3/12/16.FK z dnia 31.12.2016; fakturę korygującą nr 4/12/16.FK z dnia 31.12.2016; fakturę korygującą nr 5/12/16.FK z dnia 31.12.2016; fakturę korygującą nr 6/12/16.FK z dnia 31.12.2016; porozumienie zawarte między (...)Hotel - Sp. z o. o., a (...) Sp. z o. o. (k. 67-76 akt).

Pozwana podkreśliła, że z uwagi na powyższe nie jest możliwe uznanie roszczeń powódki, a wytoczone powództwo winno zostać oddalone. W chwili dokonywania cesji wierzytelności przez (...) Sp. z o. o. na rzecz powódki nie istniał już dług względem pozwanej. Zasądzenie na rzecz powódki żądanej kwoty doprowadziłoby jedynie do powstania bezpodstawnego wzbogacenia po stronie powódki względem właśnie pozwanej (odpowiedź na pozew k. 65-66 akt).

W piśmie procesowym z dnia 3 kwietnia 2017r., również zatytułowanym „odpowiedź na pozew” złożonym przez profesjonalnego pełnomocnika pozwana podniosła, że w momencie wydania towaru pozwanej przez (...) Sp. z o. o okazało się, że nie spełnia on wymagań pozwanej. Pozwana o tym fakcie poinformowała (...) Sp. z o. o.. Spółka miała zamienić towar na wolny od wad i ponownie dostarczyć go pozwanej. Jednakże mimo znacznego upływu czasu pozwana nie doczekała się wymiany materiału budowlanego, wobec czego postanowiła odstąpić od obowiązującej ją z (...) Sp. z o. o. umowy. W dniu 28.12.2016 roku pozwana podpisała ze spółką porozumienie, na mocy którego zobowiązała się zwrócić towar, a w zamian (...) Sp. z o. o. wystawić korekty faktur nr (...). Artykuły budowlane zostały przyjęte przez (...) Sp. z o. o. bez zastrzeżeń i w określonych mocą przedmiotowego porozumienia terminach spółka wystawiła dokumenty korygujące, które w całości wyczerpywały wierzytelność z tytułu powyższych faktur (porozumienie z dnia 28.12.2016 roku - w aktach sprawy; faktura korygująca nr 1/12/16. FK z dnia 31.12.2016 - w aktach sprawy, faktura korygująca nr 2/12/16. FK z dnia 31.12.2016 - w aktach sprawy, faktura korygująca nr 3/12/16. FK z dnia 31.12.2016 - w aktach sprawy, faktura korygująca nr 4/12/16.FK z dnia 31.12.2016- w aktach sprawy, faktura

korygująca nr 5/12/16. FK z dnia 31.12.2016 -w aktach sprawy, faktura korygująca nr 6/12/16. FK z dnia 31.12.2016 - w aktach sprawy).

Pozwana podkreśliła, że była przekonana, iż sprawa o zapłatę z (...) Sp. z o. o. została już zakończona i strony nie mają przeciwko sobie żadnych roszczeń. Co więcej od momentu dostarczenia towaru i kwestionowania jego jakości pozwana kontaktowała się tylko i wyłącznie z Prezesem Zarządu (...) Sp. z o. o., jako osobą odpowiedzialną za materiał. Na żadnym etapie prowadzenia rozmów (...) Sp. z o. o. nie kwestionował swojego prawa do powstałej rzekomo wierzytelności.

W ocenie pozwanej, trudno jest mówić w ogóle o powstaniu zadłużenia, gdyż od chwili dostarczenia materiałów nie spełniał on wymogów pozwanej, o czym (...) Sp. z o. o. doskonale wiedział. Pozwana nie mogła zapłacić za zakupione artykuły budowlane, gdyż to sprzedający nie wywiązał się z ciążącego na nim obowiązku. Stąd też nie mogąc czynić zadość żądaniu pozwanej o dostarczenie towaru wolnego od wad, zostało podpisane wspomniane porozumienie między pozwaną, a spółką. Tym samym podnoszone wątpliwości, co do istnienia wierzytelności są uzasadnione. Już w chwili wydania towaru jego stan i jakość budziły zastrzeżenia, zatem do czasu wymiany przedmiotów na wolne od wad pozwana nie musiała dokonywać stosownej zapłaty. Wynika to przede wszystkim z zasady exceptio non adimpleti contractus z art. 488 § 2 k.c. Pozwana podała także, że mimo powyższego stanu faktycznego w dniu 23.01.2017 roku, a zatem po umorzeniu wierzytelności względem pozwanej, skontaktował się z nią powód z wnioskiem o polubowne rozwiązanie sporu. Pozwana wyjaśniła powodowi problemy z towarem i poinformowała o rozwiązaniu umowy, a także o zawarciu porozumienia w tej sprawie z (...) Sp. z o. o.. Mimo szczegółowego opisu całej sytuacji powód wystąpił z niniejszym powództwem, choć wiedział, iż kwestionowana jest jego podstawa.

Z ostrożności procesowej pozwana powołała się także na art. 513 k.c.. Zgodnie z doktryną w przypadku przelewu wierzytelności z umów wzajemnych dłużnik może przeciwstawić się wysuniętemu przez cesjonariusza żądaniu spełnienia świadczenia **zarzut niespełnienia świadczenia wzajemnego przez cedenta**. Wyłączenie dopuszczalności powstrzymania się ze świadczeniem w stosunku do cesjonariusza oznaczałoby, że cesja powoduje pogorszenie pozycji prawnej dłużnika - musiałby on bowiem spełnić świadczenie do rąk cesjonariusza nawet w przypadku braku zaofiarowania świadczenia wzajemnego przez cedenta (K. Osajda, Kodeks Cywilny. Komentarz, Wydawnictwo C. H. Beck, Warszawa 2017, wyd. 16).

Pozwana odniosła się do swojego do własnego pisma procesowego wniesionego w dniu 28.03.2017 roku .Otóż z uwagi na omyłkowe stwierdzenie w treści odpowiedzi, że „w chwili dokonywania cesji wierzytelności przez (...) Sp. z o. o. na rzecz powódki nie istniał już dług względem pozwanej” , podała poprawną wersję, bowiem pozwanej chodziło o to, że w chwili dokonywania cesji nie była ona stroną zadłużoną, natomiast w momencie wystąpienia z powództwem wierzytelność w ogóle już nie istniała (pismo procesowe pozwanej k. 95-96 akt).

W piśmie procesowym z dnia 20 kwietnia 2014r. (data wpływu) powódka ustosunkowując się do zarzutów pozwanej podkreśliła, że twierdzenia pozwanej nie zasługują na uwzględnienie, zaś wytoczone przez stronę powodową powództwo zasługuje w całości na uwzględnienie. Pozwana została poinformowana przez cedenta - (...) Sp. z o.o. o przelewie wierzytelności na rzecz powódki (...) S.A. pismem z dnia 5 sierpnia 2016 r.

Odnosząc się twierdzeń pozwanej, iż otrzymany towar nie spełniał jej oczekiwań i odstąpiła od umowy oraz, że zawarła z (...) Sp. z o.o. porozumienie zgodnie, z treścią którego wystawiła faktury korygujące, powódka podkreśliła, że pozwana nie wyjaśniła, co było przyczyną zwrotu towaru sprzedawcy poza ogólnym „nie spełnieniem wymagań pozwanej”, nie wykazała kiedy ewentualnie powzięła wiedzę o powodach uzasadniających zwrot towaru, a także nie przedstawiła żadnych dokumentów potwierdzających formułowanie wobec sprzedawcy zarzutów w tym zakresie. Pozwana nie wskazała, kiedy dokładnie zwróciła towar, a wskazał jedynie, że podpisała porozumienie w dniu 28 grudnia 2016 r., a więc po ponad pół roku po wystawieniu oraz już po terminie wymagalności wystawionych jej faktur VAT, po terminie wezwania jej przez powódkę do polubownego rozwiązania sporu oraz po upływie 6 miesięcy od dnia odebrania towaru od sprzedawcy.

Powódka zaprzeczyła nadto, jakoby kiedykolwiek prowadziła z pozwaną rozmowy na temat problemów z towarem i rozwiązaniu umowy, a także o zawarciu porozumienia w tej sprawie z (...) sp. z o.o.”.

Powódka podkreśliła, że pozwana poza gołosłownymi twierdzeniami nie przedstawiła żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń. W żadnej z przywołanych okoliczności nie stwierdzono, kiedy realnie pozwana dowiedziała się o wadzie oraz tego, czy został na tę okoliczność sporządzony jakikolwiek protokół. Z punktu widzenia rozstrzygnięcia niniejszego sporu okoliczności te są istotne, albowiem przesądzają, czy pozwana uprawniona była do zwrotu towaru i żądania zwrotu uiszczonej ceny. Powódka powołała się przy tym na przesłanki art. 563 § 1 k.c. Pozwana odebrała towar w dniu 5 sierpnia 2016 r. i przy zachowaniu należytej staranności miała wystarczająco dużo czasu, aby sprawdzić zamówiony towar pod względem jego stanu. Okoliczność, iż zakupiony towar został zwrócony **dopiero w 2 lutego 2017 r.** pozwala jednoznacznie przyjąć, iż nastąpiło to po upływie terminu przewidzianego na zbadanie stanu rzeczy, a tym samym pozwana utraciła uprawnienia z tytułu rękojmi z powodu niezawiadomienia o swoich zarzutach w terminie miesiąca od ich wykrycia.

Ponadto, pozwana chcąc skorzystać z uprawnień przewidzianych w art. 513 § 1 k.c., z których wynika możliwość wysunięcia przez dłużnika zarzutu, że cedowana wierzytelność nie istnieje wskutek dokonania między nim a cedentem określonych czynności, takich jak spełnienie całego świadczenia cedentowi (podobnie J. M., Obrót..., s. 104), powinna przedstawić dowód wykonania zobowiązania, na przykład pokwitowania przez cedenta odbioru świadczenia. Mając powyższe na uwadze, pozwana nie jest uprawniona do formułowania zarzutów dot. przepisów art. 512 k.c. i 513 k.c. (pisma procesowe powódki k. 103-107 akt).

W piśmie procesowym z dnia 4 maja 2017 r. (data wpływu) powódka podkreśliła, że pozwany przedłożył porozumienie z dnia 28 grudnia 2016 r. mocą którego strony miały oświadczyć, że z uwagi na wadliwość dostarczonych towarów ich reklamacja została uwzględniona w całości. Jedynie z daleko posuniętej ostrożności procesowej strona powodowa oświadczyła, że porozumienie to zostało **zawarte dla pozorów**. Powódka zwróciła uwagę, że pomimo, iż zostało zawarte pomiędzy profesjonalistami to występują w nim istotne braki. Nie jest wskazana wysokość wierzytelności, która ma zostać zwrócona. W paragrafie mającym określać wysokość wierzytelności będącej przedmiotem wzajemnych rozliczeń, jest pozostawione puste miejsce, co nasuwa wątpliwość w jakim zakresie strony się porozumiały. Co prawda są w nim wskazane numery faktur, z których wynika wierzytelność, jednak faktury te obejmowały cały szereg różnych towarów. W żadnym miejscu porozumienia nie jest wskazane, czy reklamacja na którą powołuje się pozwana dotyczyła całości, czy części towarów. Co więcej, nie jest też wskazane miejsce, w którym mają być złożone reklamowane towary w przypadku nieprzyjęcia ich przez (...) sp. z o.o. - jak w pierwszym wypadku jest pozostawione puste miejsce na adres, a samo miejsce jest enigmatycznie określone jako „należące do B.-M.” co może być interpretowane wieloznacznie. Ponadto, w toku całego postępowania pozwana nie przedstawiła żadnego dokumentu, który udowodniałby przeprowadzenie procesu reklamacji, zwrotu towaru, czy też zwrotu pieniędzy. Wszystkie twierdzenia pozwanego bazują jedynie na niekompletnym porozumieniu, w związku z czym należy je ocenić jako gołosłowne i zmierzające do uniknięcia płatności na rzecz powoda. Nieważność czynności prawnej z powodu pozorności oświadczenia woli może być stwierdzona wówczas, gdy brak zamiaru wywołania skutków prawnych został przejawiony wobec drugiej strony otwarcie tak, że miała ona pełną świadomość co do pozorności złożonego wobec niej oświadczenia woli i co do rzeczywistej woli jej kontrahenta i w pełni się z tym zgadzała. Oświadczenie woli złożone jest dla pozorów wtedy, gdy z góry powziętym zamiarem stron brak jest woli wywołania skutków prawnych przy jednoczesnej chęci wprowadzenia innych osób (lub organów władzy) w błąd co do rzekomego dokonania określonej czynności prawnej (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 25 lutego 1998 r., sygn. akt II CKN 816/97, niepubl.).

W związku z powyższym powódka, wniosła w trybie art. 208 § 1 pkt. 5 k.p.c. pod rygorem z art. 233 § 2 k.p.c. w zw. z art. 248 k.p.c., o zobowiązanie pozwanej do złożenia oraz przeprowadzenia dowodu z rejestru zakupów VAT bądź w przypadku nieistnienia takiego rejestru innego rejestru mu odpowiadającego, w którym ujmowane są zakupy i faktury VAT pozwanej za okres od 1 sierpnia 2016 r. - do 31 stycznia 2017 r. na okoliczność ustalenia daty ujęcia faktur w ewidencji pozwanej oraz ujęcia daty faktury korygującej w ewidencji pozwanej. Jednocześnie powódka w tym samym trybie wniosła o zobowiązanie pozwanej do złożenia oraz przeprowadzenia dowodu z korekty deklaracji podatku VAT

za okres, w którym otrzymała korektę faktur VAT o numerach (...), na okoliczność ustalenia, czy pozwana dokonała korekty podatku VAT, po wystawieniu faktur korygujących wystawionych jej faktur VAT, po terminie wezwania jej przez powódkę do polubownego rozwiązywania sporu oraz po upływie 6 miesięcy od dnia odebrania towaru od sprzedawcy (pismo procesowe powódki k. 113-116 akt) .

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 sierpnia 2016 r. powódka (...) S.A. w Ł. **jako faktor** zawarła z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w K. **jako faktorantem** umowę o świadczenie stałej usługi faktoringowej polegającej na nabywaniu wierzytelności przysługujących Spółce z tytułu dostaw towarów i usług (dowód: umowa o świadczenie stałej usługi faktoringowej z dnia 1 sierpnia 2016 r. wraz z załącznikami k. 18- 30 akt).

(...) zobowiązał się nabywać wierzytelności przysługujące faktorantowi od dłużników wskazanych w załączniku nr 4 do umowy, spełniających warunki określone w umowie oraz w Ogólnych Warunkach Faktoringu stanowiących załącznik do umowy, a także świadczenia innych usług związanych z finansowaniem i obsługą wierzytelności, jeśli takie okażą się konieczne.

Na zasadach określonych w umowie faktorant miał przelewać na faktora wszelkie wierzytelności do łącznej wysokości określonej w załączniku nr 1 do umowy zgodnie z treścią art 509 i następnego kodeksu cywilnego, z wyjątkiem obowiązków z tytułu gwarancji i rękojmi dążących na faktorancie.

W dniu zawarcia umowy faktorant przedłożył faktorowi podpisane przez niego zawiadomienia poszczególnych dłużników o globalnym przelewie wierzytelności na rzecz faktora. Wzór zawiadomienia o cesji globalnej stanowił załącznik nr 2 do umowy.

(...) oświadczył, że przelew ten przyjmuje i zobowiązał się do zapłaty ceny określonej w załączniku nr 1 do umowy (cena nabycia).

F. oświadczył w umowie, iż wierzytelności przysługują wyłącznie jemu, nie są dotknięte wadami prawnymi oraz nie są obciążone prawami osób trzecich oraz nie istnieją jakiegokolwiek formalnoprawne ograniczenia do dochodzenia wierzytelności wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie.

Na poczet ceny nabycia wierzytelności faktor miał wypłacać faktorantowi zaliczki na zasadach określonych w Ogólnych Warunkach. Zapłata faktorantowi ceny nabycia wierzytelności, pomniejszonej o wynagrodzenie faktora i wypłacone zaliczki, miała nastąpić po uzyskaniu przez faktora zapłaty należności od dłużnika.

Zgodnie z umową, faktor nabywał wierzytelności faktoranta wobec dłużników z dniem zawarcia umowy, jeśli wierzytelności istniały w tym dniu. Nabycie wierzytelności powstałych po dniu zawarcia umowy miało nastąpić z chwilą powstania tychże wierzytelności. Za chwilę powstania wierzytelności uznawało się datę wystawienia faktury VAT potwierdzającej taką wierzytelność lub datę spełnienia przez faktoranta świadczenia niepieniężnego na rzecz dłużnika w zależności od tego, która z tych dat jest wcześniejsza. Finansowanie nabytych wierzytelności następowało na podstawie przedłożonego przez faktoranta zestawienia zawierającego nazwę i NIP dłużnika wraz z wykazem faktur VAT do objęcia niniejszą umową (zestawienie), sporządzanego zgodnie z wzorem stanowiącym załącznik nr 3 do umowy, w dniu zaakceptowania przez faktora zestawienia (wierzytelności zaakceptowane) .

W umowie w §2 strony określiły zasady wzajemnych rozliczeń (dowód: umowa o świadczenie stałej usługi faktoringowej z dnia 1 sierpnia 2016 r. wraz z załącznikami k. 18- 30 akt).

Na gruncie powyższej umowy (...) sp. z o.o. w K. złożył oświadczenie powódkę, iż posiada bezsporne i wymagalne wierzytelności w stosunku do dłużników, w tym do pozwanego (...)Hotel-Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Z.. Strony umowy faktoringu zgodnie z § 1 ust. 2 dokonały cesji tej wierzytelności w myśl art. 509 k.c. na rzecz powódki (dowód: umowa o świadczenie stałej usługi faktoringowej z dnia 1 sierpnia 2016 r. wraz z załącznikami k. 18- 30 akt).

W dniu 5 sierpnia 2016 roku Spółka dokonała w stosunku do pozwanej zawiadomienia o globalnym przelewie wierzytelności na rzecz (...) S.A. w Ł. wierzytelności przysługujących Spółce (...) Sp. z o. o., wraz z obowiązkiem zapłaty na rachunek bankowy powódki wierzytelności istniejących jak i przyszłych.

Pozwana odebrała przedmiotowe pismo w dniu 12 sierpnia 2016 roku. Pozwana nie kwestionowała przelewu wierzytelności dokonanego na rzecz powódki i nie podjęła żadnej czynności w stosunku do zawiadomienia o przelewie wierzytelności istniejących jak i przyszłych (dowód: zawiadomienie wraz z dowodem doręczenia k. 30-33 akt).

Powódka dokonała zapłaty za przejęte wierzytelności Spółce, wykonując tym samym umowę faktoringu (dowód: okoliczność bezsporna).

Powódka w wyniku zawartej umowy przejęła wierzytelności w stosunku do pozwanej, wynikające z faktur (...) z dnia 24 sierpnia 2016 roku, 16/08/16 z dnia 25 sierpnia 2016 roku wystawionych przez Spółkę (...) Sp. z o. o. (dowód: faktury k. 34, 35 akt).

W sierpniu 2016r. pozwana nabyła na podstawie umowy kupna –sprzedaży od (...) z ograniczoną w Z. materiały budowlane, tj. folię, zaprawę do betonu, kleje do styropianu, membranę dachową, płyty, pustaki, bloczki betonowe (dowód: faktury k. 34, 35 akt).

Nabycie towaru zostało potwierdzone fakturą nr (...) z dnia 24 sierpnia 2016 roku oraz fakturą nr (...) z dnia 25 sierpnia 2016 roku wystawioną przez Spółkę (...) Sp. z o. o. (dowód: faktury k. 34, 35 akt).

Faktury zostały podpisane przez pozwaną, zostały ujęte w rejestrze zakupów podatku VAT (dowód: umowa finansowania wierzytelności z dnia 1 sierpnia 2016 r., zestawienie faktur (...) z dnia 24 sierpnia 2016 roku, 16/08/16 z dnia 25 sierpnia 2016 roku k. 33, zawiadomienie o przelewie z dnia 5 sierpnia 2016 roku wraz z potwierdzeniem doręczenia k. 31-32 akt, rejestr zakupów VAT wraz z deklaracją podatkową k. 129-220 akt).

W dniu 28 grudnia 2016r. sprzedawca i kupujący sporządzili dokument nazwany porozumieniem, a w którym stwierdzono, iż z uwagi na wady towaru kupujący-pozwany zobowiązuje się do zwrotu towaru, a sprzedawca do wystawienia faktur korygujących. Porozumienie miało wyczerpywać roszczenia stron. Sprzedawca wystawił fakturę korygującą nr 1/12/16.FK z dnia 31.12.2016; fakturę korygującą nr 2/12/16.FK z dnia 31.12.2016; fakturę korygującą nr 3/12/16.FK z dnia 31.12.2016; fakturę korygującą nr 4/12/16.FK z dnia 31.12.2016; fakturę korygującą nr 5/12/16.FK z dnia 31.12.2016; fakturę korygującą nr 6/12/16.FK z dnia 31.12.2016. Faktury korygujące zostały ujęte przez pozwanego w rejestrze VAT, korektę zaznaczono w deklaracji podatkowej (dowód: faktury, porozumienie k. 67-76 akt, rejestr zakupów VAT wraz z deklaracją podatkową k. 129-220 akt).

Powódka w dniu 23 stycznia 2017 roku wystosowała do pozwanej wezwanie do zapłaty, którego podstawą były faktury VAT objęte umową o świadczenia stałej usługi faktoringowej wierzytelności przysługujących Spółce (...) sp. z o. o. w K., a które powódka w drodze skutecznej cesji przejęła oraz skierowała do pozwanej wnioski o polubowne rozwiązanie sporu z terminem do dnia 2 lutego 2017 r.

Pozwana w wyznaczonym terminie nie odpowiedziała na pismo powódki, nie uiszczając również zaległych należnych jej kwot (dowód: wniosek o polubowne rozwiązanie sporu z dnia 23 stycznia 2017 r. wraz z potwierdzeniem nadania listem poleconym - k. 12 akt).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów.

Należy podnieść, że praktycznie wszystkie istotne dla sprawy okoliczności wynikały z przedłożonych przez stronę powodową dokumentów prywatnych, bowiem dokumenty prywatne przedłożone przez stronę pozwaną, w tym w szczególności porozumienie nie mogą być ocenione jako wiarygodne.

Zgodnie z art. 245 k.p.c. dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie.

Formalna moc dowodowa dokumentu prywatnego wyraża się w tym, że zawarte w nim oświadczenie pochodzi od osoby, która złożyła podpis na dokumencie, jednakże nie rozciąga się ona na okoliczności towarzyszące złożeniu oświadczenia. Nie przesądza ona sama przez się o mocy materialnej dokumentu (kwestii jego ważności, skuteczności, a także prawdziwości). Dokument prywatny nie jest więc dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 7 sierpnia 2015 r. VI ACa 1031/14 LEX nr 1794400).

Podobnie w wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 26 sierpnia 2015 r.

(I ACa 238/15 LEX nr 1797159) wskazano, że dokument prywatny nie korzysta z domniemania zgodności z prawdą złożonych w nim oświadczeń - formalna moc dowodowa tego dokumentu nie przesądza jego mocy materialnej. Dokument prywatny nie jest sam przez się dowodem rzeczywistego stanu rzeczy.

Zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów wyrażoną w art. 233 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie "wszechstronnego rozważenia zebranego materiału" (a zatem, jak podkreśla się w orzecznictwie, z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności (por. wyrok SN z dnia 17 listopada 1966 r., II CR 423/66, OSNPG 1967, nr 5-6, poz. 21; uzasadnienie wyroku SN z dnia 24 marca 1999 r., I PKN 632/98, OSNAPiUS 2000, nr 10, poz. 382; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 11 lipca 2002 r., IV CKN 1218/00, LEX nr 80266; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 18 lipca 2002 r., IV CKN 1256/00, LEX nr 80267; wyrok SA w Poznaniu z dnia 12 czerwca 2013 r., III AUa 51/13, LEX nr 1356634).

Jak twierdzi się w literaturze, moc dowodowa oznacza siłę przekonania uzyskaną przez sąd wskutek przeprowadzenia określonych środków dowodowych na potwierdzenie prawdziwości lub nieprawdziwości twierdzeń na temat okoliczności faktycznych, istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Wiarygodność zaś decyduje o tym, czy określony środek dowodowy, ze względu na jego indywidualne cechy i obiektywne okoliczności, zasługuje na wiarę (por. wyrok SA w Poznaniu z dnia 21 marca 2013 r., III AUa 1431/12, LEX nr 1322011; wyrok SA w Łodzi z dnia 5 czerwca 2013 r., I ACa 50/13, LEX nr 1345548; wyrok SA w Łodzi z dnia 23 lipca 2013 r., I ACa 90/13, LEX nr 1356578).

Przyjmuje się, że ramy swobodnej oceny dowodów muszą być zakreślone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wążąc ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 20 marca 1980 r., II URN 175/79, OSNC 1980, nr 10, poz. 200; uzasadnienie wyroku SN z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98, OSNAPiUS 2000, nr 17, poz. 655; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 15 lutego 2000 r., III CKN 1049/99, LEX nr 51627; uzasadnienie wyroku SN z dnia 16 maja 2000 r., IV CKN 1097/00, LEX nr 52624; uzasadnienie wyroku SN z dnia 29 września 2000 r., V CKN 94/00, LEX nr 52589; uzasadnienie wyroku SN z dnia 15 listopada 2000 r., IV CKN 1383/00, LEX nr 52544; wyrok SN z dnia 19 czerwca 2001 r., II UKN 423/00, OSNP 2003, nr 5, poz. 137; uzasadnienie wyroku SN z dnia 14 marca 2002 r., IV CKN 859/00, LEX nr 53923; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 16 maja 2002 r., IV CKN 1050/00, LEX nr 55499; uzasadnienie wyroku SN z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00, LEX nr 56906; uzasadnienie wyroku SN z dnia 27 września 2002 r., IV CKN 1316/00, LEX nr 80273).

W przedmiotowej sprawie, Sąd uznał dokumenty prywatne złożone przez stronę powodową za wiarygodne, potwierdzające rzeczywisty stan rzeczy, co do zawarcia umowy faktoringu, nabycia w drodze cesji wierzytelności przysługującej Spółce (...) Sp. z o. o. wobec pozwanego, wysokości tej wierzytelności, istnienia tej wierzytelności i jej wysokości.

Stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Art. 232 k.p.c. stanowi natomiast, iż strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W konsekwencji, jeśli strona nie przedstawia wiarygodnych dowodów, to uznać należy, iż dany fakt nie został wykazany (udowodniony). Samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c.). Skoro zatem pozwana w tym procesie wywodziła, że wiarygodność nie istnieje, bowiem wygasła na skutek zawarcia porozumienia ze sprzedawcą towaru, a towar nabyty miał wady, doszło do ich bezzwłocznego zgłoszenia po wykryciu wad, wszczęcia postępowania reklamacyjnego, zawarcia porozumienia o zwrocie towaru i wygaśnięciu roszczeń z tytułu zapłaty za niego, zwrotu towaru i korekty faktur, to powinna powyższe udowodnić.

Powódka zasadnie podnosiła, że dokument zawierający porozumienie nie jest wiarygodny, bowiem nie wskazano dokładnie wysokości wiarygodności przysługującej sprzedawcy, miejsca zwrotu towaru, dokładnej informacji o reklamacji. Brak jest też innych dokumentów uwiarygadniających porozumienie, a mianowicie dokumentów z postępowania reklamacyjnego potwierdzających datę wykrycia wad, ich rodzaj, zakres, datę zawiadomienia sprzedawcy o wadzie, tryb postępowania reklamacyjnego, datę i miejsce zwrotu towaru, pokwitowanie zwrotu towaru itp. Z uwagi na rodzaj towaru np. płyty, pustaki, bloczki betonowe trudno, by pozwany nie zauważył wad materiału przy ich wydaniu, odebrał towar z wadami i dokonał przewozu np. do swojego miejsca składowania. Trudno też uznać za wiarygodne, w świetle logiki, doświadczenia życiowego, wiedzy by cała partia towaru i to różnego rodzaju była dotknięta wadami. Nie ulega też wątpliwości, że dopiero po kilku miesiącach od sprzedaży miało dojść do zawarcia porozumienia, co przy obrocie gospodarczym jest bardzo długim okresem czasu. Wątpliwości tych nie usuwa korekta faktur i ujęcie ich w rejestrze VAT.

Pozwana przeoczyła, że zgodnie z **art. 253 k.p.c.**, jeżeli strona zaprzecza prawdziwości dokumentu prywatnego albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenie osoby, która je podpisała, od niej nie pochodzi, obowiązana jest okoliczności te udowodnić. **Jeżeli jednak spór dotyczy dokumentu prywatnego pochodzącego od innej osoby niż strona zaprzeczająca, prawdziwość dokumentu powinna udowodnić strona, która chce z niego skorzystać.**

Jak wynika z powyższego, dowodzenie zarzutu nieprawdziwości dokumentu prywatnego następuje na tych samych zasadach, które obowiązują przy dokumencie urzędowym (art. 252 k.p.c.). Ustawodawca różnicuje jednak rozkład ciężaru dowodu w zależności od tego, która ze stron zaprzecza prawdziwości podpisu na dokumencie. Jeżeli bowiem podpis na dokumencie wskazuje na pochodzenie dokumentu od innej osoby niż strona zaprzeczająca (strona przeciwna, osoba trzecia), prawdziwość dokumentu powinna wykazać strona, która z dokumentu takiego chce skorzystać (art. 6 k.c.). W pozostałych wypadkach ciężar dowodu obciąża zawsze stronę zaprzeczającą.

Zatem, to pozwana powinna wykazać inicjatywę dowodową i zgłosić osobowe wnioski dowodowe lub też złożyć dokumenty z postępowania reklamacyjnego, bowiem to ona chce skorzystać z porozumienia i wywieść dla siebie korzystne skutki prawne. Pozwana takiej inicjatywy dowodowej nie wykazała, co spowodowało dla niej niekorzystne skutki w zakresie rozstrzygnięcia.

Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 9 grudnia 2016 r. (I ACa 1059/16 portal orzeczeń):

„ Przepis art. 253 k.p.c. nie ogranicza możliwości dowodzenia nieprawdziwości dokumentu tylko do dowodów bezpośrednich i tym samym nie wyklucza sięgania do domniemań faktycznych. Odwoływanie się do zaniechania przez powoda stosownej inicjatywy dowodowej na okoliczność, że dokument jest prawdziwy pomimo, że gdyby fakty przytoczone przez powoda odpowiadały prawdzie, istniałaby możliwość zgłoszenia takich dowodów, nie stanowi o przerzuceniu na powoda ciężaru dowodu, ale jest logicznym wnioskiem, że w sytuacji, gdy w toku procesu autentyczność dokumentu jawi się jako bardzo wątpliwa, racjonalnie działająca strona, która na taki dokument się powołuje, wnioskowałaby przeprowadzenie stosownych dowodów mających przemawiać za autentycznością

dokumentu. Zaniechanie takiej inicjatywy dowodowej w sytuacji, gdyby stosowne dowody istniały i były dostępne, musi wywoływać wątpliwości, czy fakty powoływane przez tę stronę odpowiadają prawdzie. Samo to zaniechanie procesowe nie może wprawdzie prowadzić do przyjęcia, że dokument nie jest autentyczny, jednak w zestawieniu z innymi dowodami taki wniosek może uzasadniać”.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne.

W niniejszym postępowaniu powódka zgodnie z załączonym saldem dochodziła od pozwanej kwoty 240.322,96 złotych tytułem kwoty głównej wraz z dalszymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także kosztów postępowania wedle norm przepisanych. Na kwotę 240.322,96 zł składa się:

- kwota 237.336,13 zł tytułem należności głównej
- kwota 2.986,83 zł tytułem odsetek za opóźnienie wyliczonych ze stanem na dzień 9 lutego 2017 r.

Podstawę prawną żądania dochodzonej kwoty stanowią postanowienia umowy faktoringu i zwartej tam cesji wierzytelności, art. 8 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, jak również art. 482 § 1 k.c. w zakresie żądania odsetek od zaległych odsetek.

Powódka wykazała wszystkie przesłanki skutecznego nabycia wierzytelności w drodze cesji - **art. 509 k.c.** Dołączyła do treści pozwu pisemne zawiadomienie o globalnym przelewie wierzytelności, podpisanym przez prezesa zarządu (...) Sp. z o.o. - P. H.. Z treści tego dokumentu jednoznacznie wynika, iż pozwany został zawiadomiony, iż w wykonaniu umowy faktoringu zawartej pomiędzy (...) S.A. z siedzibą w Ł. a (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K., dokonany został przelew na rzecz (...) S.A. wszelkich wierzytelności, jakie przysługiwały i będą przysługiwać (...) Sp. z o.o. względem (...) - Hotel Sp. z o.o. W treści zawiadomienia wprost wskazano, że skutkiem zawarcia umowy cesji, jest przelew istniejących oraz przyszłych wierzytelności. Dodatkowo poinformowano, że kolejne wystawiane faktury zawierać będą rachunek (...) S.A. jako jedyny właściwy do skutecznego regulowania zobowiązań z ich tytułu.

Zgodnie art. **513 § 1 k.c.** dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie.

Dłużnik może z przelanej wierzytelności potrącić wierzytelność, która mu przysługuje względem zbywcy, chociażby stała się wymagalna dopiero po otrzymaniu przez dłużnika zawiadomienia o przelewie. Nie dotyczy to jednak wypadku, gdy wierzytelność przysługująca względem zbywcy stała się wymagalna później niż wierzytelność będąca przedmiotem przelewu (**art. 513§ 2 k.c.**).

W przedmiotowej sprawie pozwana nie udowodniła, że doszło do wygaśnięcia wierzytelności (...) Spółki wobec niego z tytułu zapłaty za zakupione materiały budowlane z uwagi na zawarcie porozumienia ze sprzedawcą i wygaśnięcia roszczenia o zapłatę za towar, a podstawą zawarcia porozumienia było skorzystanie przez kupującego z uprawnień gwarantowanych przepisami o rękojmi za wady fizyczne sprzedanej rzeczy.

Zgodnie z art. 535 § 1 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Umowa sprzedaży jest umowa wzajemną, a strony, składając oświadczenia ją statuujące, czynią to w oparciu o wyobrażenia o wartości swoich wzajemnych świadczeń. Przedmiot świadczenia kupującego wyrażony w znakach pieniężnych, jest kategorią obiektywną, bo interes sprzedawcy zostanie zaspokojony wtedy, gdy otrzyma on umówioną sumę pieniędzy. Inna jest natomiast sytuacja kupującego, który jest zainteresowany w otrzymaniu tego, czego spodziewał się otrzymać „wdając się w umowę sprzedaży”. Jeżeli zatem przedmiot świadczenia sprzedawcy nie odpowiada wyobrażeniom kupującego, dlatego iż jest on wadliwy, to zakłócona zostaje równowaga świadczeń (vide:

Gawlik Z., Komentarz do art. 556 Kodeksu cywilnego, Lex 2015; wyrok SO w Słupsku z dnia 25 października 2013 roku, I C 156/12).

Zawierając umowę sprzedaży, sprzedawca bierze na siebie odpowiedzialność za wydanie kupującemu rzeczy o odpowiedniej jakości i odpowiednich właściwościach. Chodzi tutaj o jakość i właściwości, których w świetle istniejących okoliczności kupujący ma prawo spodziewać się po nabywanej rzeczy. Jeżeli natomiast okaże się, że sprzedana rzecz była niezgodna z umową, kupujący nie uzyska odpowiedniego ekwiwalentu dla zapłaconej przez siebie ceny. W takiej sytuacji dochodzi do naruszenia interesu kupującego. Instrumentem ochrony tego interesu są m.in. przepisy o rękojmi za wady. Przepisy te składają się na szczególny reżim prawny zabezpieczający interes kupującego na wypadek wykrycia wadliwości rzeczy. Reżim ten jest niezależny zarówno od ogólnych przepisów dotyczących odpowiedzialności odszkodowawczej (art. 471 i n. k.c.), jak i od przepisów dotyczących gwarancji jakości (art. 577 i n. k.c.) (vide: Haładyj K., Tulibacka M. [w:] KC, red. Osajda 2015, wyd. 13, opubl. Legalis).

W myśl art. 556 k.c., sprzedawca jest odpowiedzialny względem kupującego, jeżeli rzecz sprzedana ma wadę fizyczną lub prawną (rękojmia).

Ustawowa odpowiedzialność sprzedawcy z tytułu rękojmi za wady sprzedanej rzeczy ma charakter zbliżony do absolutnego, co oznacza, że sprzedawca nie może się z niej zwolnić, obciąża go ona niezależnie od tego, czy to on spowodował wadliwość rzeczy, czy ponosi w tym zakresie jakąkolwiek winę, a nawet czy w ogóle widział lub mógł wiedzieć o tym, że sprzedana rzecz jest wadliwa (vide: wyrok SA w Katowicach z dnia 5 marca 2009 r., V ACa 484/08, OSA/Kat. 2009 nr 2, poz. 4, L.). Zatem to, czy kupujący mógł wadę zauważyć przy dochowaniu należytej staranności, czy powinien był wiedzieć o wadzie (czy mógł się o niej dowiedzieć przy dochowaniu należytej staranności) nie wyłącza odpowiedzialności sprzedawcy z tytułu rękojmi. Tylko wiedza kupującego o wadzie w chwili zawarcia umowy wyłącza tę odpowiedzialność (art. 557 § 1 k.c.), a ciężar dowodu w tej kwestii obciąża sprzedawcę (vide: wyrok SA w Katowicach z dnia 20 listopada 2012 roku, I ACa 820/12, opubl. L.).

Zgodnie z art. 556¹ § 1 k.c., wada fizyczna polega na niezgodności rzeczy sprzedanej z umową. W szczególności rzecz sprzedana jest niezgodna z umową, jeżeli: nie ma właściwości, które rzecz tego rodzaju powinna mieć ze względu na cel w umowie oznaczony albo wynikający z okoliczności lub przeznaczenia; nie ma właściwości, o których istnieniu sprzedawca zapewnił kupującego; nie nadaje się do celu, o którym kupujący poinformował sprzedawcę przy zawarciu umowy, a sprzedawca nie zgłosił zastrzeżenia co do takiego jej przeznaczenia; została kupującemu wydana w stanie niezupelnym.

Właściwości rzeczy są pojęciem szerszym niż cel, do którego także odwołuje się przepis, a cel ten może być bezpośrednio oznaczony w umowie, lub też może wynikać z okoliczności lub przeznaczenia rzeczy (vide: Tulibacka M. [w:] KC, red. Osajda 2015, wyd. 13, opubl. Legalis).

Treść powołanego wyżej przepisu implikuje przekonanie, że o wadliwości rzeczy decyduje kryterium funkcjonalne, obejmujące przeznaczenie rzeczy i jej użyteczność, któremu należy przyznać znaczenie pierwszorzędne, a nie kryterium normatywno-techniczne. Wskazać przy tym należy, że dla oceny istnienia wady we wspomnianej postaci decydujące znaczenie ma subiektywne wyobrażenie kupującego (vide: wyroki SN z dnia 10 lipca 2002 roku, II CKN 111/01, LEX nr 109412 i z dnia 27 listopada 2003 roku, I CK 267/02, LEX nr 479348). O ile zatem kupujący nie może używać rzeczy zgodnie z przeznaczeniem, to mamy do czynienia z wadliwością rzeczy, nawet gdyby odpowiadała ona normom technicznym (vide: S. A., Glosa do wyroku SA z dnia 28 sierpnia 1996 roku, I ACr 250/96, OSP 1997, z. 4, poz. 91).

O wystąpieniu wady fizycznej rzeczy sprzedanej przesądza zatem zmniejszona użyteczność rzeczy ze względu na cel wynikający z przeznaczenia tej rzeczy, stosownie do oczekiwań kupującego w razie braku zastrzeżeń sprzedawcy co do takiego wykorzystania rzeczy.

Jeżeli rzecz sprzedana ma wady, zgodnie z treścią art. 560 § 1 k.c., kupujący może złożyć oświadczenie o obniżeniu ceny albo odstąpieniu od umowy, chyba że sprzedawca niezwłocznie i bez nadmiernych niedogodności dla kupującego

wymieni rzecz wadliwą na wolną od wad albo wadę usunie. Ograniczenie to nie ma zastosowania, jeżeli rzecz była już wymieniona lub naprawiana przez sprzedawcę albo sprzedawca nie uczynił zadość obowiązкови wymiany rzeczy na wolną od wad lub usunięcia wady.

Jak stanowi przepis art. 563 § 1 k.c., przy sprzedaży między przedsiębiorcami kupujący traci uprawnienia z tytułu rękojmi, jeżeli nie zbadał rzeczy w czasie i w sposób przyjęty przy rzeczach tego rodzaju i nie zawiadomił niezwłocznie sprzedawcy o wadzie, a w przypadku gdy wada wyszła na jaw dopiero później – jeżeli nie zawiadomił sprzedawcy niezwłocznie po jej stwierdzeniu. Do zachowania powyższego terminu wystarczy wysłanie przed jego upływem zawiadomienia o wadzie (§ 2).

Zgodnie z art. 566 § 1 k.c., jeżeli z powodu wady fizycznej rzeczy sprzedanej kupujący złożył oświadczenie o odstąpieniu od umowy albo obniżeniu ceny, może on żądać naprawienia szkody, którą poniósł przez to, że zawarł umowę, nie wiedząc o istnieniu wady, choćby szkoda była następstwem okoliczności, za które sprzedawca nie ponosi odpowiedzialności, a w szczególności może żądać zwrotu kosztów zawarcia umowy, kosztów odebrania, przewozu, przechowania i ubezpieczenia rzeczy oraz zwrotu dokonanych nakładów w takim zakresie, w jakim nie odniósł korzyści z tych nakładów. Nie uchybia to przepisom o obowiązku naprawienia szkody na zasadach ogólnych.

Powyższy przepis precyzyjnie określa związek pomiędzy odpowiedzialnością z tytułu rękojmi a odpowiedzialnością kontraktową na zasadach ogólnych. Reguluje przede wszystkim roszczenie o naprawienie szkody, jaką poniósł kupujący, zawierając umowę i nie wiedząc o istnieniu wady. Jest to odpowiedzialność na zasadzie ryzyka, według niektórych komentatorów określana jako absolutna (vide: Habryn-Chojnacka E., w: Gutowski, Komentarz, t. II, art. 566, Nb 2), w granicach negatywnego interesu umowy. W przeciwieństwie do tradycyjnej odpowiedzialności kontraktowej sprzedawca nie dysponuje w tym przypadku możliwością skutecznej eskulpacji.

Strona pozwana w toku procesu nie wykazała, by zachodziły jakiegokolwiek okoliczności uprawniające ją do skorzystania z przesłanek do odstąpienia od umowy, zwrotu towaru, a więc by dochowała aktów staranności, bezzwłocznie wykryła wady, wady były istotne, sprzedawca był bierny w toku postępowania reklamacyjnego, doszło do uwzględnienia reklamacji i faktycznego zwrotu towaru w całości, a sprzedawca zrzekł się zapłaty za towar.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uwzględnił w całości powództwo.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. Koszty procesu należne stronie powodowej od pozwanej, to: opłata od pozwu 12.017zł, opłata od pełnomocnictwa 17zł, wynagrodzenie pełnomocnika w stawce podstawowej 14.400zł (rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015r. , poz. 1804 ze zm.)- par. 2 pkt 7.

ZARZĄDZENIE

1. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron,
2. uzasadnienie sporządzone przez sędziego.